

[Christmas Møller.]

Maade, at de fortolker løst og fast imellem hinanden.

Der staar i vor Udtalelse om Forfatningsspørgsmaalet:

„Landsraadet fornyer sidste Landsraadmødes Erklæring om, at Det konservative Folkeparti er rede til fri Drøftelse af Ændringer i Rigets Grundlov.“

Det er, hvad der staar. Disse Ord er fuldkommen tydelige og klare og kan overhovedet ikke misforstaas, og de skal forstaas efter, hvad de siger. Hvad der derefter siges om andre Spørgsmaal og vor Stilling til andre Sager, er noget, man har blandet ind i det, men jeg har gerne villet benytte denne Lejlighed til at sige, at Ordene overhovedet ikke kunde misforstaas og skulde forstaas paa den Maade, jeg her har angivet.

Men i øvrigt er det for mig fuldkommen klart, at der i Forfatningskommissionen nu maa ventes paa Besked fra Regeringen. Man maa vente, og vi maa forlange, at Regeringen fremlægger Forslag om, hvorledes den ønsker Forfatningen ændret, og man har ogsaa Lov til at sige, at den Klarhed, som man inden for Regeringspartierne i sin Presse prøver paa at hævde er til Stede, den Klarhed er der aldeles ikke; i 1934—35 fremlagde man et Forfatningsforslag uden Ændring af Valgretsaldere; man har ladet den kommunale Valglov ændre i Løbet af Rigsdagsamlingen 1936—37 uden Ændring af Valgretsaldere. Jeg for mit Vedkommende skal i øvrigt ikke komme ind paa Spørgsmaalet ud over at sige, at Regeringen nu i Forfatningskommissionen efter vor Opfattelse klart maa angive det Grundlag, paa hvilket den kan forhandle.

Men ved Siden af Forfatningsbestemmelserne i Grundloven tror jeg, det er rimeligt og naturligt ved denne Lejlighed at sige, at adskillige andre Ting utvivlsomt med Rette burde ændres, naar Grundloven staar foran Ændring. Jeg tror saaledes, at det vilde være formaalstjenligt, at Folkeafstemning med Hensyn til vigtige Spørgsmaal i nogen Udstrækning kom ind i Grundloven.

Vi mener, at det vilde være rigtigt, at Spørgsmaalet om Grundlovens § 50, 2det Stykke, som giver Løfte om en Lovgivning angaaende Spørgsmaalet om dansk Jord paa andres Hænder end danske, ogsaa ved denne Lejlighed skulde søges løst, saaledes at man søgte at finde en Form, hvorefter dansk Jord kun kunde ejes af fremmede mod Tilladelse eventuelt, og at fremmede

ikke kunde eje dansk Jord i det Tilfælde, at Danske i det paagældende andet Land ikke kunde nyde en tilsvarende Ret.

Jeg tror, at Spørgsmaalet om, om ikke Afskedigelse af Embedsmænd skulde foregaa ved Dom, ligeledes maa rejses nu ved Forfatningsrevisionen ligesom Spørgsmaalet om Borgernes Ret til at faa Forvaltningsafgørelser begrundet. Vi mener, at det Forhold, vi i Øjeblikket har, at der er en grundlovshjemlet Ret for Ministre til at tale, saa længe de vil, medens der i øvrigt er Talebegrænsning ifølge Folketingets Forretningsorden, er noget, som ikke harmonerer, og at det er den sidste Bestemmelse, der maa laves om, at der maa gives Rigsdagens Medlemmer grundlovsmæssig Ret til i hvert Fald under den ene Behandling af Sagerne at kunne føre Ordet, lige saavel som Ministrene kan det, saa længe de vil.

Vi mener, at udenlandske Magters eller udenlandske Organisationers Støtte eller Tilslutning til et dansk Parti bør have saadan Retsvirkning, saaledes at noget saadant ikke kan foregaa, og vi mener, at man maa tage op til Overvejelse Spørgsmaalet om, at kun politiske Foreninger og politiske Organisationer, som tydeligt angiver det politiske som deres Maal, har Ret til at anvende hele deres Indtægt eller en stor Del af deres Indtægt til politiske Formaal.

Med Hensyn til Statsfinanserne er Forholdet det, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard som mit Partis finansielle Ordfører og jeg Gang paa Gang har hævdet, at Statsfinanserne under de nuværende Forhold var i en tilfredsstillende Orden, og vi for vort Vedkommende har ikke deltaget i den Betragtning, at Statsfinansernes Stilling var daarlig. Det viser sig ogsaa, at det er mere det ærede Medlem Hr. Korsgaard end den højtærede Finansministers Forgænger, der har faaet Ret i de finansielle Betragtninger, som er blevet fremsat, og ogsaa i Aar er Stillingen da den, at Statsfinanserne møder med et betydeligt Overskud. Vi for vort Vedkommende mener, at Statsfinanserne skal være i Orden, at hvert Aar saa vidt gerligt skal hvile i sig selv, men vi mener ikke, det kan være Op-gaven, saaledes som Finansministeren nu har lagt det til Rette, at der ved de mange forskelligartede Skatter, vi har, skal opkræves et meget større Beløb end det, der er nødvendigt. Vi henstiller derfor til Finansministeren og vil selv stille Forslag om, at en Del af Overskuddet anvendes dels til Tilbagebetaling til Skatteborgerne af den ligelige Forhøjelse, der er gennemført